Wnioski końcowe

Nie dodawać, nie odejmować

Łaska Pana Jezusa niech będzie z wszystkimi. Amen. – Obj. 22:21.

Ostatnie słowa z Księgi Objawienia zawierają napomnienie i błogosławieństwo. Ostre ostrzeżenie św. Jana pokazuje wagę, jaką przywiązana jest do tej ostatniej księgi Pisma Świętego. „Co do mnie, to świadczę każdemu, który słucha słów proroctwa tej księgi: Jeżeli ktoś dołoży coś do nich dołoży mu Bóg plag opisanych w tej księdze; A jeżeli ktoś ujmie coś ze słów tej księgi proroctwa, ujmie Bóg z działu jego z drzewa żywota i ze świętego miasta, opisanych w tej księdze.” (wersety 18 i 19).

Niektórzy twierdzą, że ostrzeżenie apostoła Jana obejmuje całą Biblię, ale jest to mało prawdopodobne, ponieważ 66 ksiąg Biblii zostało zebranych jako jedno świadectwo długo po tym, jak ostrzeżenie to zostało wydane. Termin „księga” użyte jest w liczbie pojedynczej, a zatem bardziej prawdopodobnie wskazuje, że Jan odnosił się tylko do tej wizji i proroctwa. Dobrze, że to ostrzeżenie powtórzyło słowa Jehowy dotyczące Prawa Mojżeszowego, „Niczego nie dodacie do tego, co ja wam nakazuję, i niczego z tego nie ujmiecie, przestrzegając przykazań Pana, waszego Boga, które ja wam nakazuję.” (5 Mojż. 4:2)

Jezus pokazał znaczenie „dodania” do Prawa, gdy wydał wyrok na żydowskich uczonych w Piśmie i nauczycieli swoich czasów, gdy robili to samo. „On zaś rzekł: I wam, zakonoznawcy, biada, bo obciążacie ludzi brzemionami nie do uniesienia, a sami jednym palcem swoim nie dotykacie tych brzemion.” (Łuk. 11:46)

Wizja Objawienia rozpoczęła się od informacji, że słowa przekazywane Janowi przez specjalnego posłannika pochodzą bezpośrednio od naszego niebiańskiego Ojca przez Jezusa (Obj.1:1). Wcześniej, gdy zapytano go o jego powrót, Jezus powiedział swoim uczniom, że nie posiada jeszcze wiedzy o czasie swego drugiego przyjścia (Mar. 13:32). Było to ważne stwierdzenie, biorąc pod uwagę, że Jezus prawdopodobnie znał Księgę Daniela na pamięć. Jednak dzisiaj jest to nasze źródło zrozumienia czasu końca i powrotu Jezusa. Po swoim uwielbieniu, Jezus otrzymał pełne zrozumienie wydarzeń i czasu prowadzącego do końca Wieku Ewangelii. To przesłanie miało pomóc świętym interpretować, znosić i rozumieć przyczynę pozornie niekończącego się opóźnienia opisanego przez proroka Habakuka (Hab. 2: 3). To nie miała być manipulacja!

Próby zniszczenia

Przed zbiorową publikacją 27 ksiąg Nowego Testamentu, pisma apostołów rozsyłano do poszczególnych zgromadzeń indywidualnie. Jednak Piotr zdawał się wiedzieć, że Bóg będzie nadzorował zbieranie poszczególnych listów i pism w jedno spójne świadectwo dla naśladowców Jezusa (2 Piotra 3:15,16).

Jedna z pierwszych takich list znajduje się w zbiorze znanym jako „kanon Muratoriego”, dokumencie datowanym na około 170 r. n.e. Objawienie pojawia się jako uznana księga wraz ze wszystkimi innymi oprócz Ewangelii: Mateusza, Marka, listów: do Hebrajczyków, Jakuba, 1. i 2. Listu Piotra oraz 3. listu Jana. Być może pominięte księgi zostały wymienione w części kanonu, który został oderwany. W 193 r. n.e. po raz pierwszy pojawia się termin „Nowy Testament”, w dziełach nieznanego autora.

Euzebiusz, pisząc w IV wieku, napisał, że niektóre listy zostały usunięte z obiegu, w tym Judy, 2 Piotra, Hebrajczyków i Apokalipsa. Euzebiusz omówił również twierdzenia grupy znanej jako Gnostycy, że pojawiły się w nich nowe objawienia. Aby przeciwdziałać tym twierdzeniom, inny chrześcijański pisarz, Atanazy, opublikował swój 39 List Paschalny w 367 r. n.e., w którym bronił jako Pisma Świętego wszystkich 27 ksiąg naszego obecnego Nowego Testamentu. Kanon nazwany imieniem Atanazego został zatwierdzony w Rzymie w 382 r. n.e. i został potwierdzony papieskim oświadczeniem w 405 r. n.e. Jednak to nie akt papieża nadał tym księgom ich status, ale decyzje tych z pierwotnego kościoła, którzy świadczyli o autorytecie i sile tych pism.

W „Objawieniu Jezusa Chrystusa” brat R.E. Streeter podsumowuje: „Przedmiotem groźby [Jana] jest niewątpliwie ochrona księgi przed uszkodzeniem przez jakiekolwiek interpolacje lub zmiany. Zagrożenie to oczywiście dotyczyłoby w szczególności rękopisu, jaki pierwotnie przekazał św. Jan siedmiu Kościołom, którym polecono mu go dostarczyć. Podczas przepisywania, interpolacje niewątpliwie wkradły się w różne kopie oryginału i być może pojawiły się pewne pominięcia. O tym pierwszym świadczy porównanie z najstarszymi obecnie istniejącymi rękopisami, które nie były używane przy tworzeniu wersji wspólnej, czyli tłumaczenia Biblii Króla Jakuba. Słowa ostrzeżenia odnoszą się tylko do Księgi Objawienia, chociaż ta sama zasada może dotyczyć wszystkich oryginalnych pism” (s. 725, wydanie 2016).

Albert Barnes, biblijny komentator, napisał: „Jan przypuszczał, że mogą być tacy, którzy będą skłonni pomijać pewne fragmenty jako nieprawdopodobne, albo uświadamiał sobie, że kiedy fragmenty opisujące antychrysta były wypełniać się w odległych wiekach, ci, do których te części miałyby się odnosić, byliby skłonni wykreślić je ze świętych pisma lub zniekształcić je”.

Nawet w naszych czasach niektóre grupy chrześcijańskie odrzucają Objawienie jako herezję. „Chrześcijanie muszą odłożyć na bok spekulacje na temat porwania, antychrysta i Armagedonu i skoncentrować się na niesieniu krzyża, aby codziennie naśladować Jezusa. Ośmiel się porównać pierwszych 26 ksiąg Nowego Testamentu do Księgi Objawienia. Uważna lektura Księgi Objawienia pokazuje, że kwestionuje ono wszystkie dwadzieścia sześć poprzedzających je ksiąg. Ponieważ tak jest, jest heretycka, ponieważ uczy opinii sprzecznych z opiniami Jezusa i Jego Apostołów. Prawie wszystko w halucynacjach Jana na Patmosie sprzeciwia się Ewangelii słów, dróg i nauk Jezusa” (www.paradisecafediscussions.net/ showthread.php?tid=2367). Ta teza jest błędna, ponieważ Objawienie jest prawdziwe.

Czy interpretacje Objawienia są „dodawaniem” do księgi?

Br. Streeter pisze: „Wierzymy, że ta myśl jest również najwyraźniej zamierzona: Jeśli ktokolwiek przez wyrywanie z kontekstu lub przekręcenie wypowiedzi Objawiciela doda do ich znaczenia jakąś myśl, której nie ma i nigdy nie była zamierzona lub jeśli przez taką niegodną praktykę ujmie coś z niego, a tym samym wypaczy siłę i znaczenie tych przesłań. Najbardziej oczywiste jest, że wielu tak zwanych interpretatorów było winnych takiego postępowania – dopuszczenia się tak błędnej interpretacji i błędnego zastosowania apokaliptycznych przesłań, że w znacznym stopniu zawłaszczyły one zawarte w nich piękne prawdy oraz wyciągnęły zupełnie nieuzasadnione wnioski” (op. cit., s. 726, wydanie 2016).

Pastor Russell najwyraźniej uznał właściwą wykładnię Objawienia za ważną dla braci żyjących pod koniec wieku. Kiedy w 1909 roku zadano mu pytanie dotyczące Obj. 20, odpowiedział: „Są pewne rzeczy w Objawieniu, których nie rozumiem i z tego powodu nie piszę siódmego tomu [Wykładów Pisma Świętego, przyp. aut.]. Nie chcę w nim podawać żadnych domysłów. Gdy już napiszę siódmy tom na temat Księgi Objawienia, będę miał zadowalające zrozumienie nauk zawartych w tej Księdze. Do tego czasu nie będę go pisał” („Co powiedział Pastor Russell”, str. 645).

Po śmierci pastora Russella, nowa redakcja wydawnictwa The Watch Tower opublikowała książkę zatytułowaną „Dokończona Tajemnica”, twierdząc, że jest to siódmy tom, pośmiertne dzieło pastora Russella. Jej treść nie była jednak budującym wyjaśnieniem symboli Objawienia. Autorzy twierdzili na przykład, że patriotyzm we wszystkich jego formach (np. wywieszanie flagi) był złudzeniem i porównywali go z morderstwem – czego sam Pastor Russell nigdy nie twierdził. Książka została zakazana przez rząd kanadyjski, a w 1918 r. amerykański prokurator generalny Thomas Watt Gregory potępił „Dokończoną Tajemnicę” jako „jeden z najniebezpieczniejszych przykładów (….) propagandy (….) dzieła napisanego w niezwykle religijnym języku i rozpowszechnionego w ogromnej ilości”. Wielu Badaczy Pisma Świętego odcięło się w tamtym czasie od wydawnictwa The Watch Tower.

W ostatnich latach pojawiły się obszerne komentarze na temat Objawienia pochodzące od wielu indywidualnych Badaczy Pisma Świętego. Być może, tych interpretacji jest więcej niż jakiejkolwiek innej księgi. Wykłady na jego temat i prorocze zastosowania częściej pojawiały się na konwencjach i w czasopismach biblijnych. Są to poważne próby interpretacji jej przesłania w świetle obecnej prawdy. Niektórzy sugerują, że pojawienie się tych oświecających traktatów jest oznaką tego, że przesłanie Objawienia jest znakiem szczególnym, mającym wyposażyć świętych żyjących przy samym końcu żniwa Wieku Ewangelii.

„I On ustanowił jednych apostołami, drugich prorokami, innych ewangelistami, a innych pasterzami i nauczycielami, aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego” (Efez. 4:11-12). Ta instrukcja ma na celu budowanie członków ciała. Wymaga „prostego wykładania słowa prawdy” (2 Tym. 2:15) i przedstawiania wykładów, które budowane są na bazie prawdy już zrozumiałej. Przedmowa do jednej z tych książek wyjaśnia: „Celem tej książki jest pomoc szczeremu poszukiwaczowi prawdy w znalezieniu sposobu na studiowanie Objawienia, tak aby w jego interpretacji znalazło się prawdziwe, rozsądne, biblijne i historyczne znaczenie” („Objawienie: jak badać, aby miało ono sens”).

> „Mówi ten, który świadczy o tym: Tak, przyjdę wkrótce. Amen, przyjdź, Panie Jezu! Łaska Pana Jezusa niech będzie z wszystkimi. Amen” (Obj. 22:20 – 21).

W słowach końcowych księgi, Jezus powiedział Janowi, że wkrótce powróci. Jak to możliwe, skoro oba przyjścia dzieli przestrzeń ponad 1800 lat? Okres ten musi być postrzegany z odwiecznej perspektywy. W ciągu ostatnich 20 wieków, ludność Ziemi zmagała się z panowaniem grzechu i zła. Ludzkość jest teraz blisko końca tej pozornie nieskończonej podróży, która przyniesie nowy świat sprawiedliwości. Ostatnie sto lat wzrostu wiedzy wydaje się największym hołdem dla nie-

samowitych zdolności i mocy człowieka, a nie przygotowaniem do Jego Królestwa, ze względu na cichy, niewidzialny powrót Jezusa. Postęp ten stanowił jednak ostrzeżenie dla tych, którzy obserwują wydarzenia z biblijnego punktu widzenia. Zwrócili oni uwagę na wypełniające się proroctwa, mówiące o powrocie Chrystusa i o progu nowego wieku. To życie jest tylko mrugnięciem oka w porównaniu do wieczności, która jest przed nami. Nasz czas, aby zabezpieczyć sobie miejsce w Królestwie naszego Pana, kończy się. Nasz czas, aby być z Jezusem, rzeczywiście nadchodzi szybko; nigdy dłużej niż czas trwania naszego życia.

Jezus poradził tym uczniom, którzy słuchali Go w czasie pierwszego przyjścia, aby nie przechowywali skarbów na ziemi, ale by szukali Boga i sprawiedliwości (Mat. 6:19, 33). W 70 r. n.e. zniszczenie Jerozolimy pogrzebało Żydom wszelkie plany poszukiwania ziemskich skarbów. Ci, którzy nie mogli zrezygnować ze swego bogactwa lub statusu dla naśladowania Jezusa, stracili ku temu okazję. Te słowa Jezusa są tak samo istotne i aktualne dla świętych w dzisiejszych czasach. Wydarzenia Objawienia pokazują nam, że gdy obecny wiek dobiegnie końca, skarby na ziemi staną się bezwartościowe. Okazja do zgromadzenia skarbu w niebie będzie przeszłością. Poświęćmy zatem swój czas, talenty i umiejętności, by wspierać sprawę Tego, który nas przyjmie, jeśli będziemy wiernymi (Obj. 2:10). Bądźmy gotowi. Powtórzmy za apostołem Janem: „Amen. Przyjdź, Panie Jezu!”.

Griehs Len (USA)

Polecane komentarze do Księgi Objawienia:

Randolph Elwood Streeter, “The Revelation of Jesus Christ”, Pastoral Bible Inst., 1923, 1924 (ostatnio przedrukowany jako jeden tom). Rozważa różne punkty widzenia przed wyborem jednego z nich.

Frank Shallieu, “The Keys of Revelation”, Revelation Research Foundation, komentarz w układzie “weret po wersecie”. Zawiera ponad 700 stron.

Dawn Bible Students (J. Parkinson), „Jak badać Księgę Daniela, Zachariasza i Objawienia”, 40 stron.

New Albany Bible Students (D. Doran), „Objawienie: Jak je badać, aby miło sens”, 80 stron.

Edward Elliott, „Horae Apocalypticae”, lub „Komentarz do Apokalipsy”, 4 tomy; Londyn: Seeley, Jackson i Halliday, 5 edycji 1844, 1846, 1847, 1851, 1862. Broni historycznych (reformacyjnych) interpretacji Objawienia. Chronologia zawarta w tomie 4, część III, została przedrukowana w „Wykładach Pisma Świętego”, tom 2.